

1. Studirali ste novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu, no tu nije bio kraj vašim akademskim uspjesima. Možete li nam kratko ispričati kako je proteklo vaše daljnje obrazovanje?

Nakon studija novinarstva otišao sam u London. Tamo sam upisao i uspješno završio poslijediplomski studij međunarodnih odnosa na University of Westminster. Ali mislim da obrazovanje ne smije prestati nakon što čovjek dobije diplomu, i nakon što mu to upišu u radnu knjižicu. Obrazovanje traje čitav život, svakodnevnim radom na sebi, čitanjem, specijaliziranjem, razmišljanjem. Trudim se i dan danas raditi na svojem obrazovanju, iako im je skoro četrdeset.

2. Imate zanimljiv životopis. Pišete, bavite se autoutrkama, bili ste anketar, perač tepiha, vozač generala, redar na koncertima. Prokomentirajte nam malo vaša iskustva u raznim poslovima.

Odrastao sam u dobrostojećoj obitelji, ali moj je otac bio i ostao štedljiv čovjek. Nikada nije niti meni niti sestri davao puno novca, pa smo se uvijek nekako snalazili sami. Radio sam kakvih 30-tak poslova, većina njih nije donijela nikakav veći novac, ali stekao sam puno iskustva.

3. Gdje ste danas zaposleni? Koliko vas taj posao ispunjava?

Danas imam svoju malu tvrtku koja se bavi nekretninama i marketingom. I naravno, bavim se pisanjem. Pišem romane, kolumne, putopise, marketinške slogane, sve me to veseli i skroz ispunjava. Da dobijem kakve puste milijune na lotu, vjerujem da bih sve ovo radio i dalje.

4. Još jedna zanimljivost o vama je da ste proputovali jako puno zemalja, točnije 101. Opišite nam ta iskustva. Što vam je s tih putovanja ostalo najviše u sjećanju?

Sjećanja s putovanja su najvrjednija stvar koju posjedujem. Ostale su slike u glavi, fenomenalni gradovi po čitavom svijetu, božanstveni pejzaži Antarktike, Galapagosa, Aljaske ili Novog Zelanda, i naravno, puno puno prijatelja. Imam ih stotinjak, u barem 50 država svijeta, i zahvaljujući društvenim mrežama, s većinom sam u kontaktu.

5. Pisali ste kratke priče, romane i putopise. Za neka djela ste dobili i nagrade. Koje biste svoje djelo (priču, roman i putopis) izdvojili kao najdraže i zašto?

Ne postoji najdraži roman, kao što za roditelje ne postoji najdraže dijete, sva su jednako draga. Volim neke svoje šašave putopise, vjerojatno mi je najdraži onaj s Novog Zelanda. Sjećam se da sam ga napisao toliko emotivno da sam uspio rasplakati sam sebe dok sam ga pisao. Nastao je na terasi jednog kafića u Aucklandu, i dok sam ga završavao suznih očiju prišao mi je konobar i pitao me je li sve u redu.

6. Koliko su vam važne kritike? Kako reagirate na loše, a kako na dobre kritike?

Kritike su važne, ako su konstruktivne, bile one dobre ili loše. Ako netko na pametan način nagazi ono što sam napisao, onda nešto iz takve kritike i naučim. Ali sve u svemu, ne obazirem se baš previše. Uzmem malo što mi treba, drugo bacim i idem dalje.

7. Zbog čega niste viđeni na književnim večerima i literarnim skupovima?

Nije baš istina da nisam često viđen. Prije tjedan dana otišao sam na promociju knjige kolegice Zrinke Pavlić, za nekoliko dana odlazim na jednu književnu večer u knjižnicu Bogdan Ogrizović u Zagrebu. Idem kada imam vremena, a to je, nažalost, rijetko.

8. Spomenuli smo da vozite autoutrke. Zašto se time bavite? Koliko vam je to važno? Koju biste utrku izdvojili kao najdražu i zašto?

Autoutrkama sam se bavio desetak godina, ali taj je dio života odavno gotov. Posljednje tri godine čak uopće nemam niti auto. Pješačim, vozim se tramvajem ili taksijem. Bilo je puno dragih i dobrih utrka, one su me na neki način odredile kao čovjeka. Na primjer, nikada nigdje ne kasnim, jer na utrkama sam naučio da jedna sekunda znači beskrajno puno, iza svake sekunde stoji puno rada.

9. Koje biste savjete dali mladima vezano uz pisanje, život općenito i putovanja?

Pisanje je ljubav, nema tu puno filozofije, ili jesi ili nisi, ili te neka tema žulja, pa pišeš o njoj, ili ti se to ne da. A putovanja... kažu da ih ne otkrije čovjek, nego ona otkriju čovjeka. Sve se to da napraviti uz malo love i puno volje, naravno ako ti srce udara na odgovarajući način.

10. Koji je vaš životni moto? Što vam je važno u životu?

Moj je životni moto - *get busy living, or get busy dying* - to mi je istetovirano na ramenu, ispod kompasa. Važno je da živiš život punim plućima, da podigneš svaki kamen na planetu i pogledaš što je ispod njega. Ako ne živiš tako, to je kao da si već umro.